

פניני הדרך היומי

לקט פנינים יקרים ונחמדים על סדר הדרך היומי

שבת דף קכא - קכו | פרשת פנחס | גליון מס' 27

דף קכא.

קטן שבא לכבות אין שומעין לו מפני ששבתתו עליהן - הנה על הפסוק (שמות כ, י) "לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך" מובא במכילתא וברש"י (שם): "לא בא אלא להזהיר גדולים על שביית הקטנים, וזהו ששנינו (שבת קכא): קטן שבא לכבות אין שומעין לו, מפני ששבייתנו עליך".

וקשה: לשם מה יש צורך לענין שבת בלאו מיוחד להזהיר גדולים על שביית הקטנים, והלא ניתן ללמוד זאת מן הלאו הכללי של "לא תאכילום", ממנו למדים: שהאב מצווה להפריש את בנו מכל איסורי התורה, כמבואר במסכת יבמות (קיד, א), ובכלל זה גם איסורי שבת?

ויש לתרץ בכמה אופנים:

א. אילולא גילתה התורה מפורשות לגבי שבת שגדולים מוזהרים על שביית קטנים לא היינו יכולים ללמוד זאת מאיסורים אחרים, שכן בשבת לא אסרה תורה אלא מלאכת מחשבת, וקטן הואיל ואינו בר דעת - מלאכתו אינה מלאכת מחשבת, ולכן זקוקים אנו ללאו מיוחד לענין שבת להזהיר גדולים על שביית הקטנים (בשם הגאון בעל אמרי בינה זצ"ל)

ב. בשאר כל האיסורים אין האב עובר בלאו אלא אם כן הוא מאכיל את בנו איסור בידיים. מה שאין כן באיסורי שבת, ואפילו אם האב אינו אומר לבנו מאומה, אלא הבן עושה מעצמו את המלאכה על דעת אביו, האב עובר על איסור שבייתו. וזאת למדנו מהלאו המיוחד שנאמר לענין שבת (בשם הגאון רבי חיים עוזר גרודזינסקי זצ"ל. וראה נמי בספרו אחיעזר (ח"ג סי' פ"א אות כ"ב) שהביא בשם הגר"ח מבריסק שהקשה למה איצטרך קרא דלא תעשה כל מלאכה אתה ובנך וגו'. תיפוק לי דבכל איסור יש איסור לספות בידיים משום "לא תאכילום".

ותירץ דאי משום לא תאכילום הי' רק איסור בעלמא, אבל כיון שהזהירה התורה איסור מיוחדת בשבת דלא תעשה כל מלאכה וגו' אתה ובנך וגו', עי"ז נעשה לאו דשבת החמור משאר לאווין שבתורה. ובס' טוב טעם ודעת להגר"מ שטרנבוך שליט"א כתב דהנפק"מ כאן היא לדעת הרשב"א דאיסור דרבנן ספינן לקטן בידיים. אבל בשבת אסור לצוות את בנו. דאיסור זו רמיא אגופי דאב דומיא דשביית בהמתו. ובדרך אגב נספר שאירע פעם שנקרע העירוב בבריסק, ואשה א' הוליכה את החמין מהאופה על ידי קטן, כשראה אותה הגר"ח זצ"ל הזהירה שלא לעשות כן, ולאחר שהמשיכה בדרכה ולא שמעה בקולו, קרא הגר"ח לבעלה וא"ל שיש לה דין מומר לחלל שבתות, כיון שנאמר בקרא "אתה ובנך", והיינו שאין זה ענין מצד אפרושי מאיסורא דידי, אלא דזה חילול שבת של זה שמצוה לו לעשות עבורו מלאכה. מפי הגר"ל גורביץ זצ"ל. (ברכת אברהם יבמות דף מח ע"ב)).

ג. אב שהאכיל את בנו חזיר, למשל, אין האב עובר במעשה זה על איסור חזיר, אלא על הלאו הכללי של "לא תאכילום". וכן בשאר כל האיסורים. מה שאין כן, בן שעשה מלאכה בשבת על דעת אביו, האב עובר בזה על איסור שבת, כאילו הוא בעצמו חילל את השבת. יוצא לפי זה, כי גם אדם שאינו מפריש את בנו מאיסור שבת - דינו כעובד עבודה זרה וכמומר ויינו אסור כיון נסך. זאת למדנו מן הלא המיוחד שנאמר לענין שבת (בשם הגאון רבי חיים מוואלוז'ין זצ"ל).

דף קכא:

זבוב שבמצרים וצרעה שבנינוה (היא הבירה שבאשור) - כתב הרש"י: ובזה יתפרש יפה קרא (דישעיה ו) ישרוק ה' לזבוב אשר בקצה יאורי

כתב החתם סופר (שבת דף קמז): 'מה שנראה לי שנולד לך זה מנהג לחדש חידושים יותר מדאי ... אכן ע"י החידושים בכל דף ועמוד עי"ז זוכר הכל ומילתא דתמיה מידכר דכירא, והנסיון מעיד לנו ע"ז ויודע אני בעצמי.'

מצרים ולדבורה אשר בארץ אשר כי צרעה מין דבורה היא ועושה דבש כמוה (מכשירין פ"ו מ"ד).

דף קכב.

מעמיד אדם בהמתו על גבי עשבים בשבת- באבן העוזר (או"ח סי' שכח) הקשה מהא דקיי"ל בחו"מ (סי' שצד ס"ג) דהעמיד בהמת חברו ע"ג קמת חברו אפי' ברה"ר חייב נזק שלם דהוי מזיק בידים, וכיון דלענין היזק מקרי מזיק בידים ולא גרמא, א"כ אמאי מותר לעשות כן בשבת.

ואין לחלק בין נזקין למלאכה, דהא בגמרא ב"ק (ס"ע"א) מבואר להיפך, דאיתא שם דליבה ולבתה הרוח פטור, ומקשינן ליהויה כזורה ורוח מסייעתו, ומתיר רב אשי דזורה ורוח מסייעתו חייב כי לענין שבת מלאכת מחשבת אסרה תורה, אבל לגבי נזקין ליבה ולבתה הרוח הוי רק גרמא וגרמא בנזקין פטור. הרי מבואר דאף דלענין היזק פטור, מ"מ הוי מלאכה שלענין שבת וחייב, וא"כ בהעמיד בהמת חברו ע"ג קמת חברו דהוי מזיק בידים כ"ש שיהי' חייב כשעושה כן בשבת, ואמאי מותר לכתחילה להעמיד בהמתו ע"ג עשבים.

ותירץ דלענין נזקין הכל תלוי אי ברי הזיקא אי לא, לכן בהעמיד בהמת חברו ע"ג קמת חברו דברי היזקא חייב, ואילו בליבה ולבתה הרוח דלא ברי הזיקא פטור, אבל בשבת הכל תלוי במלאכת מחשבת, ע"כ בזורה ורוח מסייעתו דמחשבתו וכונתו לברר הפסולת ונעשית מחשבתו, אף שהרוח מסייעתו חייב דהא נעשית המלאכה על ידו, אבל במעמיד בהמתו ע"ג מחובר דאין כונתו ומחשבתו למלאכה מ"מ כונתו שתאכל הבהמה, לכן פטור כיון דהוא אינו עושה כלום וגם מחשבתו לא היתה למלאכה, עיין שם.

ובשו"ת הר צבי (או"ח ח"א סי' רח אות ד) הביא דבחזון איש למסכת בבא קמא ג"כ הקשה כקושיא הנ"ל, וכתב לתירץ דבמזיק שנאווי לפני המקום הנזק וע"כ חייב לשלם על מה שתלשה הבהמה, משא"כ בשבת אינו שנאווי לפני המקום עצם הפעולה אלא טורח האדם במלאכת חול, וכאן שהוא לא טורח במלאכת חול מותר לעשותה.

דף קכג.

הכל מודים בסיכי זיירי ומזורי דכיון דקפיד עלייהו מייחד להו מקום וכו'- וכאן הוא יסוד ומקור הדין דמוקצה מחמת חסרון כיס, והנה בנזירות שמשון (או"ח ריש סי' שח) ס"ל להלכה חידוש גדול, דמוקצה מחמת חסרון כיס מותר לטלטלו לצורך

מקומו, ומבאר דבריו, דכל הסיבה לאסור מוקצה זה מפני שמקפיד שלא לעשות בו מלאכות אחרות, אבל מלטלטלו ממקומו אינו נמנע, ומכיון שהוא בתורת כלי מותר לטלטלו לצורך מקומו, ורק לצורך גופו אסרו מפני הקפדתו מתשמישים אחרים, וכתב שם דלכך דייקו התוס' (כאן בע"ב ד"ה וסכינא וכו') וכתבו דיש ליזהר שלא לטלטלו אפי' לצורך גופו ולא כתבו גם לצורך מקומו, ואף שהב"י כתב דצורך מקומו כל שכן מצורך גופו, מהגמ' משמע דשווים הם אליבא דרבא עכת"ד. והוא חידוש גדול לדינא.

והגרע"א בגליון השו"ע (סי' רסו ד"ה אלא וכו') הביא את חידושו של הנזירות שמשון הנ"ל וכתב לבאר מדוע לדינא הסכימו כל הפוסקים לאסור גם לצורך מקומו, ע"פ היסוד בכלי שמלאכתו לאיסור, דכל שאין לו תשמיש היתר בשבת לצורך גופו גם לצורך מקומו אסור, ולא היתירו לצורך מקומו רק באופן שיש אפשרות להשתמש בו לגופו לדבר המותר בשבת. וטעם ענין זה דבכה"ג שאין אפשרות לשום תשמיש בשבת חשיב כמוקצה מחמת גופו, ועל פי זה כתב הגרע"א לענין מוקצה מחמת חסרון כיס, דכל שאסור לצורך גופו ממילא אסור גם לצורך מקומו ע"כ.

דף קכד.

ואם זרקה לאשפה אסור- עיין בהגהות רעק"א או"ח סי' ש"ח (במגן אברהם סקי"ז) שנסתפק אם מצאן באשפה ואינו יודע אם מאתמול נזרקה ומוקצה היא, או בשבת נזרקה ואינו מוקצה, אי שרי לטלטל, וכתב דיש לומר דאוקי הכלי בחזקת שלם, ובשבת נשברה ואינו מוקצה. ושוב נסתפק לומר דלדעת הסוברים דבדבר שיש לו מתירין גם אין הולכין אחר הרוב, (ולא רק ביטול ברוב לא מהני, עי' פתחי תשובה יו"ד ריש סי' ק"ב) יש לומר דה"ה חזקה לא מהני. והרי מוקצה הוי דשיל"מ דאפשר לטלטלה למחר. [אמנם כתבו להעיר דרעק"א בתוספותיו לביצה פ"ג דאין בטלטול מוקצה משום דבר שיש לו מתירין. ולכאוי' צ"ע לפ"ד שכתב הכא].

דף קכו:

רשב"ג מתיר בלוף מפני שהוא מאכל עורבין וכו'- וברש"י: כגון עשירים שמגדלים עורבין לגדולה ע"כ. לכאוי' מגמ' ורש"י זו נראה דשרי לגדל חיות מחמד ועופות טמאים בביתו לנוי וכדו'. וראיתי מציינים למדרש (ויקרא רבה פכ"ב ד) דמובא התם על רבי שמעון בן חלפתא דעסקן בדברים הוה, והיה לו פרדס, וראה שדוכיפת אחת עשתה שם קן באחד

הנ"ל]. הרי בהדיא דאפי' עופות המנגנים ובני"א נהנים מקולם, מותר להחזיקם בבית, ושי' מהר"ח או"ז דמקרי כלי שיר ואינו מוקצה, ובפשטות אי הוה ביה איזה צד איסור בגידולם, בודאי היו מזכירים איסור זה ברמז עכ"פ, ומדשתקי רבנן ש"מ דניחא להו.

ועוד ציין לשו"ת בצל החכמה (ח"ה סי' לה) אשר עמד שם להביא ראיה להתיר גידול ציפורים בבית, מהא דאיתא בגמ' דשבת (דף קנ"ב ע"א) על הפסוק בקהלת (יב ד) "ויקום לקול הציפור", שאפילו ציפור מנערתו משנתו של הזקן הסובל מנידודי שינה. וכתב המהרש"א בחידושי אגדות (שם), ד"ה שאפילו ציפור, דר"ל שאחרים מעמידים להם ציפורים משוררים בעת השינה שמביא לו שינה, ולזה הזקן אדרבה שיר של הציפור מנערתו ומפריעה לו. ומשמע לפ"ז שהתירו לגדל אפילו ציפורים המשוררים. והעיר שם כי לפי"ז איכא סתירה מדברי הגמ' בשבת, לדברי הגמ' בסוטה (הנ"ל), דהתם מבואר דאסור לגדל ציפורים אלו שמזמרים, וכמו כן גם מהרש"א סותר את דבריו בפירושו לשני המסכתות הללו.

אולם אח"כ (באות ה) כתב ליישב, כי הגמ' בסוטה עוסקת לאחר חורבן הבית, וכלשון המשנה שם, משבטלה סנהדרין בטל השיר מבית המשתאות, ולכן העלתה שם הגמ' לאסור בזה, וכהא דנפסק בשו"ע או"ח (סי' תק"ס ס"ג) משחרב ביהמ"ק גזרו שלא לנגן בכלי שיר וכל מיני זמר, וכן כל משמיע קול של שיר לשמוח בהם, ואילו הגמ' בשבת דורשת את דברי שלמה המלך בקהלת, בזמן שביהמ"ק היה קיים, על כן נקטה הגמ' צד היתר לשמוע ציפורים המצפצפים, ע"ש, ואח"כ מדייק מדברי הברכ"י הנ"ל שנראה מדבריהם שגם אחר החורבן מותר להחזיק בביתו עופות המשוררים, וכתב שע"כ שהם לא פי' דברי הגמ' הנ"ל כפי' המהרש"א, ומסיים דראוי להחמיר שלא להחזיק ציפורים המנגנים בבית ע"ש. ע"כ. וע"ע עוד בהרחבה בשו"ת עטרת פז (חלק א כרך ב - יורה דעה סימן ה).

אמנם ודאי שממדת חסידות יש להמנע כמו שהבאנו בריש דברנו מדברי המדרש, וכן מצאתי כעת בשו"ת להורות נתן (חלק יא סימן עז) שנשאל אם נכון להכניס לביתו עוף דמתקרי תוכי כדי להנאות לילדים לשמוע צפצופו הדומה לדיבור של אדם. והביא דברי בסוטה (מח א) אמר רבא זמרא בביתא חורבא בסיפא שנאמר קול ישורר בחלון חרב בסף, וכתב המהרש"א ז"ל, קול ישורר בחלון דהיינו שמעמידין להם לתענוג עופות המצפצפים בחלונות עיין שם. הרי דעופות המצפצפים הוי בכלל

העצים. אמר, מה מבקש עוף טמא זה בפרדס שלי, הלך וסתר את הקן וכו'. ומהכא מוכח דאין ראוי לגדל מיני טמאים. אמנם יש שרצו לדחות דשמא ממדת חסידים באמת אין ראוי אך לאו איסור מוחלט הוא.

ועיין בשו"ת באר משה (ח"ב סי' כח) שנשאל אם מותר להחזיק ולגדל בבית עופות המנגנים. והביא את דברי המהרש"א ע"ד הגמ' בסוטה דף מח. אמר רבא, זמרא בביתא, חורבא בסיפא וכו'. וכתב המהרש"א ז"ל: ומייתי שנאמר קול ישורר בחלון וגו' דהיינו שמעמידין להם לתענוג עופות המצפצפים בחלונות. ע"כ. הרי לפי דברי המהרש"א מתבאר דהא דקאמר רבא זמרא בביתא וכו' מיירי במגדלים עופות להתענג בהם ובצפופם, ומסיים הבאר משה - ולכן בוודאי לא טוב ואין להחזיק עופות טמאין כאלו בתוך הבית, אבל בוודאי המחזיק עופות כאלו אין לקרותו עברינא כמו ששמעתי מאחד שאמר כן, עכ"ל.

אמנם מרן החיד"א בברכי יוסף בחיו"ד (שם סק"ב) הביא את דברי המהריק"ש בהגהותיו שכתב לדייק מלשונו של מרן בשו"ע שכתב "אם הוא דבר המיוחד למאכל אסור לעשות בו סחורה", שע"ז סמכו לגדל עופות המדברים, וכן בהמות של רכיבה כיון שאינם מיוחדים לאכילה. והוסיף וכתב ע"ז רבינו החיד"א, וכן סמכו ע"ז לגדל ציפורים טמאים המנגנים וכיוצא בזה. ע"ש. הא קמן דכל איסור זה של סחורה בדברים טמאים נאמר דוקא במידי דלאכילה קיימי, אבל עופות אלו העשויים לנוי וכדו' היות ולא עומדים לאכילה אלא רק לשעשוע ליכא האי חששא דיבוא לאכול מהם ולהכי שרי להחזיקם ברשותו ובנחלתו ולהנות מהם, וכן העלה במסקנה גם בס' כף החיים למהר"י סופר בחיו"ד (סי' קיז סק"ה) דמותר לגדל עופות ובע"ח טמאים לנוי וכדו' ולא חיישינן שיבוא לאכול מהם. ע"ש.

ובקובץ אור ישראל (שנה ח' קו' א' ע' קיז) הביאו רא"י להתיר מדברי שו"ת מהר"ח אור זרוע (סימן פא) ששאל את רבותיו בענין עופות המצפצפים בקול נאה ונמצאים בכלוב, האם מותר לטלטלם בשבת, דאע"ג דבעלמא בעלי חיים מוקצים הם, אבל עופות אלו היות ובני אדם נהנים מקולם לאו מוקצה הם, דהוי דומיא דכלי שיר, דאי לאו גזירה שמא תיפסק נימא ויבוא לתקנה, היה מותר לטלטלם ולשורר בהם. והרא"ש השיב לו שם (סימן פב), ודעתו נוטה שאסור לטלטלם, משום דאין תורת כלי עליהם, עיין שם [וראה ג"כ בשו"ת הלכות קטנות (ח"א סי' מה) שדן התם אם מותר לטלטל בשבת בהמה חיה ועוף לקטן לשחק בהם, וציין על דברי מהר"ח אור זרוע

נחלקו המשנ"ב והחזו"א לגבי דין טלטול שלא ביד. דדעת המשנ"ב היא כמו שכתב (בסי' ש"ח ס"ק יד): "טלטול בגופו לא נקרא טלטול כלל, ולפי"ז אם מונח איזה דבר מוקצה על הארץ, מותר לדחפו ברגליו כדי שלא יבא לידי הפסד" עכ"ל. וכך גם כתב המשנה ברורה על דברי השו"ע סימן רס"ו סעיף י"ג: "מצא ארנקי בשבת אסור ליטלו אף על פי שירא פן יקדמונו אחר", והוסיף בבאור הלכה שם בתוך דבריו "וע"י טלטול ברגל יש להקל". וכוונתו שאפשר לבעוט ברגל ולשמור הארנקי.

אכן החזו"א (או"ח סי' מ"ז אות י"ב) חולק על המשנה ברורה בזה, וסובר שאין לטלטל מוקצה ברגל או בכל חלק אחר של הגוף, כל עוד הפעולה נעשית דרך טלטול, לפי שאיסור טלטול נאמר בכל צורה ולא דוקא ביד. והאריך החזו"א שם בראיות בענין זה.

והג"ר אליהו בקשי דורון זצ"ל בספר זכור לאברהם - תש"ן (ע' קנט) כתב להוכיח מדברי הגמ' ורש"י הנ"ל כאן. שכתב רש"י: "מפנה ברגלו לכאן ולכאן דרך הליכתו דלא הוי טלטול". ומבואר כסברת החזון איש שאין זה טלטול לפי שזה דרך הליכה ולא דרך טלטול, ולא משום שהדבר נעשה ברגל ולא ביד, כסברת המשנה ברורה. ע"כ.

ועימר רבי כל השדה כולה וכו' - הגאון ר' דוד פרידמן מקרלין זצ"ל בהגהותיו שנדפסו בקובץ כרם שלמה (שנה י"ב קו' ח' ע' כג) העיר: קצת קשה. דליתסר משום מעמר, והנה מלשון רש"י דף ע"ג בד"ה משום מעמר, שאף הוא כמאסף שבלים, נראה שדין מעמר דוקא בשבלים, לא בקבוץ עומרים, אבל מלשון התוס' שם בפ' כלל גדול משמע דאף בעומרים אם מקבצם הוא מעמר, ועיין במאירי שם בדין המעמר, שמאסף עמרים וקשרם, וה"ה אם מאסף שבלים ועושה מהם עומרים, הרי שכל האיסור הוא דוקא כשקושרם או שצוברם שיהיו קיימים, כן אפשר לומר בהך דרבי כיון שאינו עוסק בקבוץ העומרים לקיום, רק עוסק לפנות המקום שע"י כך מתקבצים העומרים. עכ"ז אין זה עימור, וצע"ג שלא ראיתי לע"ע מי שיתעורר בזה, כי אולי במקבץ עומרים קשורים אין בהם דין עימור, או כמו שכתבתי בתחלה. ע"כ.

<<<<<<>>>>>>

זמרא בביתא. ובספר חסידים (סי' תתרל"ח) כתב וז"ל, ויש דברים הרבה מרבים הבל (קהלת ו' י"א), זה המגדלים עופות לנוי ולקילוס, ומה שמוציא עליהם היה לו לתת לעניים עכ"ל. ועיין מדרש רבה (קהלת ו' י"א) כי יש דברים מרבים הבל, כגון מגדלי קופות וחתולות וחולדות הסנאין ואדני השדה וכלב הים, מה אית להון הנייה מניהון עיין שם, והובא ברש"י שם בקיצור. הרי דאין רוח חכמים נוחה מזה. וע"ע בדבריו שכתב בחלק יב סימן סח.

דף קכז.

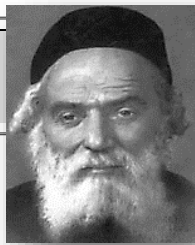
ארבע וחמש כדאמרי אינשי ואי בעי אפילו טובא נמי וכו' - חידוש מעניין כתב לפי"ז החיד"א בספרו נחל קדומים (פרשת כי תשא) עה"פ וימהר משה ויקד ארצה וישתחו. דאמרו במדרש למה וימהר משה מפני ששמע שאמר על שלשים ועל רבעים נתירא שמא יאמר ועל חמשים. וקשה שאמרו במדרש על שלשים ועל רבעים זו מדת רחמים משל לגחלת גדולה אם ישליכנה על איש אחד ישרף אבל אם יחלקנה לכמה ניצוצות לא תזיק וכן הקדוש ברוך הוא פוקד בכל דור ודור מעט. וא"כ מאחר שזו מדה טובה למה נתירא שיאמר ועל חמשים. ופירש רב אשכנזי במ"ש פרק מפנין ד' וה' קופות וכו' ופריך השתא ד' מפנין ה' מבעיא ומסיק ד' וה' כדאמרי אינשי ואפי' טובא. וא"כ כשאומר א' וב' לאו דוקא ואפי' טובא משמע. אבל אם שילש מצינו שאמר א' ב' ג'. התם ודאי מדשילש קפיד דעד ג' ותו לא. וז"ש נתירא משה שמא יאמר ועל חמשים דאז היה משלש והוי דוקא אבל עתה שאמר על שלשים ועל רביעים לאו דוקא ואפילו טובא משמע ודוק היטב.

ובדרך אגב יש לציין למש"כ האבן עזרא (שמות לד, ח) עה"פ: וימהר משה ויקוד ארצה וישתחו וגו' כותב: ריקי מוח אמרו, כי מיהר משה כאשר הזכיר רבעים שלא יאמר חמשים. וכותב על כך באבן עזרא: וזאת טעות גדולה, כי אין הדעת סובלת שיפסוק הוא דברי השם בעוד שה' מדבר כי ה' בן מות לשעתו וכו' ע"כ.

עושה בו שביל ברגליו וכו' - וברש"י: מפנה ברגליו לכאן ולכאן דרך הליכתו דלא הוי טלטול ע"כ. הנה

גליון זה יוצא לאור ע"י 'שיעור הדף היומי' בביהמ"ד אהל תורה רח' הרב יוסף קארן 4 ביתר. מידי ערב נמסר שיעור בצורה רהוטה ובהירה בשעה 7.00 בערב - שמעו ותחי נפשכם. כמו"כ מתקיים שיעור 'למשכימי קום' לאחר הנה"ח בביהכנ"ס 'תורת משה מציון' רח' החוזה פינת דרכי איש, ו'למאחרי שבת' בביהמ"ד אהל יששכר רח' המגיד מומעזריטש 144 בשעה 10.35 בערב. ניתן לקבל גליון זה ע"י בקשה למייל: K0504166339@gmail.com בכתובת זו ניתן לקבל גם את הגליון היוצא ע"י 'בית מדרש גבוה לכהנים' ללימוד הלכות עבודת ביהמ"ק. לתרומות עבור 'בית מדרש גבוה לכהנים' פנו לטל 0504166339 או דרך מכשירי נדרים.

בלי כהנים מוכנים אין לנו תועלת בבנין המקדש (מכתבי הח"ח ו)

כולנו מצילים

את היכולל של בית המקדש מסגירה

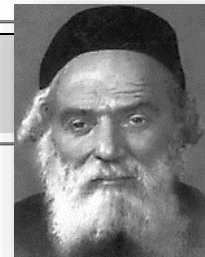
עוגן ההצלה- מתגייסים להציל את היכולל ערב לכהנים אשר נוסד לפני כשנה ע"י תושבים רבים מעירנו אשר נתנו הו"ק של 10 ₪ להקמתו במטרה להכין את הכהנים לעבודת ביהמ"ק - וכעת עומדים אנו בפני שוקת שבורה מחוסר ממון.

התוכנית - לגייס כעת עוד 250 אנשים המצפים לישועה באמת שיתרמו סך של 10 ₪ כל חודש (באשראי או דרך הבנק או בנתינת 120 ₪ מראש) וזה יהווה מקור ובסיס להחזקת היכולל קיומו והעמדתו - ולהכנת הכהנים לעבודתם במהרה.

מעמידי היכולל - יזכו ליטול שותפות וחלק בכל הזכויות של לימוד תורת הקרבנות הנלמד ע"י הכהנים ונחשב להם כאילו מקריבים מידי חודש מאות קרבנות ב-10 ₪ בלבד!!!

דרכי התרומה: * הדרך הפשוטה והקלה - הקמת הו"ק ע"ס 10 לחודש דרך מכשירי נדרים עבור 'בית מדרש גבוה לכהנים' ביתר.
ב התקשרו למס' 0504166339 ושליח יגיע אליכם עם טופס.

בלי כהנים מוכנים אין לנו תועלת בבנין המקדש (מכתבי הח"ח קי)

זכויות התודמים

להצלת הכולל ערב לכהנים

חלק מהזכויות להם זוכים השותפים המקימים את הכולל לכהנים ללימוד הלכות עבודת ביהמ"ק:

- מקיימים הם בפועל את ה'צפית לישועה' (ח"ח בס' צפית לישועה).
- נחשב להם כאילו מקריבים קרבנות לריח ניחוח לה' (מנחות קי).
- זוכים לפרנסה ברווח ולעושר (ר"ח פלאגי בס' חוקי החיים פ' צו).
- לימוד זה מקרב ומזרז את הגאולה (ח"ח בס' תורה אור פרק י).
- מקיימים מצות וקדשתו - 'להכין את הכהנים לקרבן' (רמב"ם נלה"מ ריש פ"ד).
- מבטלים הם את מידת הדין (ח"ח בס' תורה אור).
- המקשרנים עליהם בשמים - נהפכים למליצי יושר (ח"ח בשם הווה"ק פ' וירא קי).
- כשיבנה ביהמ"ק יהא להם השבח והפאר שהכינו את הכהנים (ח"ח שם).
- באשר שלימוד זה נחשב 'כמת מצוה' - המחזיקים בזה שכרם רב (ח"ח שם).

האם כולל זה ישאר או יסגר? תלוי בדך!!

וכל ראש בית אב לא יפחות מסך 10 ₪!! וכל האוסף יוסיפו לו.

דרכי התרומה: * הדרך הפשוטה והקלה - הקמת הו"ק ע"ס 10 ₪ דרך מכשירי נדרים עבור 'בית מדרש גבוה לכהנים' ביתר. ² התקשרו למס' 0504166339 ושליח יגיע אליכם.